

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.833 van 21 juni 2001
in de zaak A. 99.641/VII-23.151.**

In zake : de n.v. VOEDERS VAN DEN BERGHE,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 190

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VOEDERS VAN DEN BERGHE
op 22 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
“de impliciete weigeringsbeslissing, uitgaande van de Vlaamse Gemeenschap (afdeling
milieuvergunningen)”, betreffende de vergunning tot regularisatie van een pluimveebedrijf,
gelegen aan de Kinrooiersteenweg 114 te Maaseik-Neeroeteren;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert :

“Ook een veronderstelde weigeringsbeslissing (artikel 14, § 3 van de gecoördineerde wetten) kan het voorwerp uitmaken van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (RvSt. nr. 56.258, 17.11.1995, R.W. 1995-96, 987, met noot J. BAERT en G. DEBERSAQUES).

Door de bestreden veronderstelde weigeringsbeslissing is verzoekster alsmaar later in staat zich in regel te stellen op het vlak van de milieuwetgeving en -reglementering,

en kan zij alsmaar later op legale wijze haar economische activiteit uitoefenen, zonder het gevaar te lopen juridische sancties te moeten ondergaan.

Elk bedrijf heeft er een dwingend belang bij dat het ongestoord en op legale wijze kan deelnemen aan het economisch leven.

Men mag niet uit het oog verliezen dat de huidige milieuvergunningsaanvraag dateert van 24 september 1990, terwijl de actuele wetgeving (het milieuvergunningsdecreet) ervan uitgaat dat de aanvrager binnen een welbepaalde termijn uitsluitel moet krijgen omtrent het lot van zijn milieuvergunningsaanvraag (het college van burgemeester en schepenen moet binnen de drie maanden beslissen, de bestendige deputatie binnen de vier maanden, in graad van beroep moet in beginsel binnen een termijn van vier maanden worden beslist).

In casu zijn deze regels weliswaar niet van toepassing, maar moet toch een redelijke termijn worden inachtgenomen, en moet een gelijkheid worden beoogd tussen een aanvraag die valt onder het oude systeem (ARAB), en onder het nieuwe systeem (milieuvergunningsdecreet), en moet naar een zekere gelijkschakeling van de termijnen worden gestreefd”;

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota antwoordt :

“In wezen acht verzoekster zich gegriefd door het lange tijdsverloop tussen haar vergunningsaanvraag en het tijdstip waarop zij een definitieve voor haar gunstige beslissing van de overheid zal ontvangen. Zij gaat er blijkbaar van uit dat de overheid, vroeg of laat, zal verplicht zijn haar een vergunning te verlenen voor het houden van 59.500 dieren, aantal dat zij thans (en minstens sedert 1990) op onvergunde wijze in haar beide stallen houdt. Het is zeer de vraag of dergelijk nadeel rechtstreeks voortspuit uit de impliciete weigeringsbeslissing dit temeer de vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen enkel voordeel verschaft. Immers verzoekster kan haar actuele illegale exploitatietoestand zelf ongedaan maken door het aantal dieren te reduceren naar het vergunde aantal waardoor zij op legale wijze haar commerciële activiteiten uitoefent en zich geenszins blootstelt aan gebeurlijke dwangmaatregelen en andere juridische (strafrechtelijke) sancties. Het feit dat zij thans op illegale wijze haar leghennenbedrijf exploiteert spuit niet voort uit de aangevochten impliciete weigeringsbeslissing doch uitsluitend uit haar eigen foutief handelen zodat de schorsing van de bestreden beslissing deze onwettige toestand niet ongedaan kan maken.

De vaststelling dat het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I aan de vergunning-verlenende overheden termijnen opleggen waarbinnen zij over de aanvraag of het beroep dienen te beslissen en dat zulks niet voorzien is voor aanvragen of beroepen die overeenkomstig de oude ARAB-reglementering behandeld worden kan onmogelijk als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd worden voortspuitend uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nu dit verschil in behandeling rechtstreeks voortvloeit uit de reglementaire en decretale voorschriften.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen of redelijk aanneembaar te maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden fictieve weigeringsbeslissing haar een moeilijk te herstellen nadeel berokkent”;

Overwegende dat de verzoekende partij niet tegensprekt dat zij reeds ten minste sedert 1990 zonder de vereiste milieuvergunning 59.500 kippen houdt; dat de verzoekende partij niet aantoont dat, in dit licht bekeken, de schorsing van het bestreden

weigeringsbesluit haar onmiddellijk, in afwachting van een gebeurlijk annulatiearrest, een tastbaar voordeel oplevert; dat de "tien jaar rechtsonzekerheid" waarvan de verzoekende partij gewag maakt ruimschoots wordt gecompenseerd door het feit dat zij, ondanks het hierboven gestelde, toch al die jaren zonder de wettelijk vereiste voorafgaandelijke vergunning exploiteert ; dat bijgevolg aan de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni tweeduizend en een, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.